

MŪSŲ LIETUVA

NR. 48 (1531) — SEMANÁRIO — 1977 M. GRUODIS — DEZEMBRO 1 D. — 2,00 kr.
Rua Juatindiba, 20 (28) Caixa Postal 4421 — 01000 São Paulo, SP. Tel. 273-0338.

Žodžiai kaip akmenys...

Viena didžiausių žmogaus dovanų yra žodis. Juo išreiškiame save, kitiems perteikiame savo pasaulį ir išeiname iš nebylumų, kuris yra būdingas daiktams ir net gyvūnams. Per žodį išvengiame kito žmogaus pasaulin ir sužinome jo bylojimą. Tuo būdu užsi-
mezga komunikacija, iš kurios gimsta poezija, proza, drama bei kitokia kūryba ir kurioje atsispindi žmogaus gyvenimas įvairiausiaisiais atspalviais. Žodžio dėka žmogus praturtėja ir kitus praturtina, sukuria kultūrą, kuri kasdieninį primityvų gyvenimą pakelia į augštesnį, dvasingesnį laipsnį. Atimki žmogui žodį, ir jis nugrims į nebylų, vienišą, primityvų gyvenimą. Tada bus daugybė vaikščiojančių mumijų, gyvų šešėlių, tyliai praeinančių pro vienas kitą ir nuolat pasiliekančių uždarame pasaulyje, kuris negali būti turtingas, nes nepasipildo kitais pasauliais. Uždarumas veda izoliacijon ir verčia gyventi vien savomis sultimis, gromuliuoti vien savas besikartojančias mintis. Bežodis žmogus yra sekus, siauras, atskirtas nuo platesnės dinamikos, suluošintas. Ir tikrai tas tikrai pajunta žodžio vertę, kuris dėl kokios nors priežasties jo netenka. Tuomet atsidero savotiško kalėjimo durys, vedančios į tamsos pasaulį.

★ ★ ★

Praktiniame gyvenime betgi žodis nevisuomet yra brangi dovana. Čia jis atrodo kaip savaimė suprantamas dalykas, kaip vanduo, oras. Dėlto žodis ir nėra branginamas. Juo švaistomasi, juo taškomasi kaip neišsemiamu jūros vandeniu. Dažnai juo bodimasi, nes aptvindo visas kertes kaip tvano vanduo. Taip būna su visom brangiom dovanom — kol jos retos, branginamos, bet kai jų atsiranda per daug, krinta vertė, atsiranda infliacija. Tada žmogus bėga nuo tokių dovanų. Taip yra ir su žodžiu. Kai atsiranda jo infliacija, panaši į tvaną, žmogus pradeda ilgėtis tylos, vienumos, kur nupigintas žodis atgautų savo vertę, savo pilnatvę. Bet tai dar nėra pati skaudžiausioji žodžio nuvertinimo pusė — nuo žodžių tvano galima rasti užuovėją. Skaudžiausias momentas yra tada, kai žmogus savo žodį paverčia akmeniu. Tuo atveju žodis tampa kietu, naikinančiu ginklu, geidžiančiu kraujo. Jis neša nebe meilės balzamą, nebe kūrybos ugnį, o šiurkščią neapykantą. Dialogas tampa dvikova, kurioje senovės piemenų akmenis pakeičia pikti žodžiai, dažnai skaudesni ir už akmenis. Jie palieka žaizdas, kurių nepajėgia užgydyti net geriausias gydytojas-laikas. Žodžiai, tapę akmenimis, nebėra kūrybos pradai, o naikinimo nešėjai.

★ ★ ★

Jei žodiniai akmenys yra žmogaus gyvenimo griovėjai bei naikintojai privačioje srityje, sakykime, šeimos, mažų grupių sferoje, juo labiau viešumoje. Čia akmenys palieka daug platesnes ir gilesnes žaizdas. Viešumoje jų veikimas yra daug skaudesnis. Jei šeimos gyvenime žmonės apsimėtė žodiniais akmenimis, gali juos po kiek laiko susirankioti, užgydyti žaizdeles ir vėl taikoje gyventi, bet kai toks apsimėtymas įvyksta visuomeninėje viešumoje — spaudoje, susirinkimuose... , padariniai būna daug skaudesni. Juk jau nevienas pasitraukė iš visuomeninės veiklos dėl tokių akmenų: nepagrįstų priekaištų, ižeidinėjimų, organizuotos neapykantos ir pan. Ir tai lengvai suprantama — vieši akmenys yra labai skaudūs. Tai jaučia ir labai atsparūs veikėjai. Juk nuo biblinio Dovydo akmenuko krito net milžinas Galiotas, nes buvo didžiai skaudus. Tai visiems žinoma, tačiau lietuviškoje viešumoje tų skaudžių ak-

Toronto tautinių šokių grupė "Atžalynas"

Baltiečiai Belgrade

Toronto-dienraštis "The Globe and Mail" lapkričio 5 d. paskelbė "Reuterio" agentūros pranešimą apie keturių baltiečių susitikimą su Skandinavijos, JAV, Kanados, Britanijos, V. Vokietijos ir Olandijos delegacijomis Belgrado konferencijoje. Joms buvo įteikti memorandumai, kaltinantys Sovietų Sąjungą nelegalia Latvijos, Lietuvos ir Estijos okupacija. Prie memorandumų buvo pridėtas laiškas-sovietų kompartijos vadui L. Brežnevui, reikalaujantis okupacijos užbaigimo. Sovietų Sąjunga kaltinama Baltijos respublikų kolonizavimu, rusifikacija, ekonominiu išnaudojimu, varžtais švietimui ir religijai, persekiojimu tų asmenų, kurie siekia laisvės ir nepriklaus-

somybės Baltijos šalims. Belgrade apsilankiusių keturių baltiečių pavardės nepateikiamos, tik pabrėžiama, kad jie yra Niu Jorke veikiančios Pasaulinės Baltiečių Konferencijos atstovai. JAV delegacijos vadovas A. Goldbergas teigia, kad tokie susitikimai su žmogaus teisių pažeidimus iškeliančiais asmenimis esą naudingi visoms delegacijoms. Jis taipgi pabrėžia savo protestą jugoslavų delegacijos vadovui I. Pesicui dėl dviejų latvių ištremimo konferencijos pradžioje. Iš jo buvęs gautas užtikrinimas, kad tokie veiksmai daugiau nepasikartos. A. Goldbergas, gindamas žmogaus teises, pirmą kartą viešai paminėjo tris jų pažeidėjas — Sovietų Sąjungą, Čekoslovakiją ir Lenkiją.

menų pilna. Jų mėtytojai mano kovoją už savo principus, idėjas, įsitikinimus, tačiau tuo būdu kilnios idėjos ne tik neapginamos, bet dargi kompromituojamos. Tokių kovų centrai mūsų išėivijoje yra žaizdos, nuodijančios platų lietuviškąjį organizmą. Lietuvybė iš tokių kovų nieko negali laimėti, nors jos būtų ir labai narsios, nes eina savitarpio naikinimo linkme. Nežiūrint kuri pusė laimės, lietuvybė daug pralaimės. Pr. G.

Tėviškės Žiburiai

Dar apie įvykius Vilniuje

Š. m. spalio 31 d. Kanados spauda, radijas ir Buffalo televizija pranešė apie riaušes Vilniuje po futbolo rungtynių tarp Vilniaus ir Smolensko. Tai buvo pirmenybių rungtynės tarp mūsų sostinės Žalgirio ir Smolensko Iskros vienuolikių. Jokių pagrindinių pakeitimų pirmenybių lentelėje jos negalėjo įnešti, nes lietuviai jau buvo užsitikrinę pirmą vietą, o rusai su Rygos Daugava kovojo dėl antros. Taigi, tai buvo tik formalinis susitikimas, aiškiai palaikant rusui teisėjui Smolensko komandą Vilnius nugalėjo Smolenską 2:1, tačiau žiūrovai į šį laimėjimą įjungė ir tautinį aspektą, suerzinti šališko ruso teisėjavimo.

Tai ne pirmas viešas lietuvių pasipriešinimas okupantui, parodytas sporto rungtynėse. Jų būta ir anksčiau Vilniuje bei Kaune, žaidžiant krepšinio pirmenybių rungtynes.

Lietuvos krepšinio ir futbolo komandos yra sudarytos daugiausia iš lietuvių. Pvz. Vilniaus Žalgirio futbolo komandos dažniausiai yra tokia sudėtis: A. Ulevičius, A. Puodžiūnas, K. Latoža, Z. Abrutis, G. Paberžis, V. Kromanas, S. Danisevičius, J. Jurgelevičius, A. Mackevičius, S. Baranov, E. Riabov, V. Dirmeikis. Visai kita padėtis Latvijoje, kur reprezentaciniuose klubuose vyrauja jau rusiškas elementas, tad žaidžiant su

Pavergtų tautų komiteto posėdis

— Rugsėjo 16 įvyko Pavergtų tautų Generalinio komiteto posėdis Vliko patalpose. Pirmininkavo iš Washingtono atvykęs Pavergtų Europos tautų seimo pirm. Stefan Korbonski. Iš lietuvių dalyvavo Vliko vicepirm. ir Lietuvių delegacijos Pavergtų Europos tautų seime pirm. dr. B. Nemickas. Posėdyje buvo įvertinta dabartinė tarptautinė padėtis. Apsvarstytas konferencijos dalyviams adresuotas memorandumas žmogaus teisių laužymo sovietų okupuotuose ir jų dominuojamuose Rytų Europos kraštuose. Be to, svarstytos ateities veiklos galimybės. (E.)

● FAKTAS, kad tremtis daugelį nubloškia į nevaisingumą. Bet taip atsitinka beveik vien su mažai gabiais, kurie tik tirštos tautinės atmosferos dėka šiaip taip galėjo išsivystyti. Jei tokie, patekę svetur, ten nutyla, tai niekam iš to nuostolių nėra. J. ERETAS

“didžiojo brolio” komandomis antagonizmo Latvijoje nesimato.

Kalbant apie mūsų kaimynę, primintinas šis anekdotas. Kautietis klausia vilnietį, koks skirtumas tarp Rygos Dinamo ir Maskvos ledo ritulio komandų. “Labai paprastas, — atsako vilnietis, — Rygos Dinamo klube žaidžia du latviai, o Maskvos Dinamo — vienas!” Čia reiktų paaiškinti, kad ledo ritulio komandą sudaro mažiausiai 20 žaidėjų, taigi Rygos Dinamo klube esama mažiausiai 18 rusų. (K. Baronas)

Sportinė okupuotos Lietuvos spauda po spalio 10 d. įvykių Vilniuje rašė, kad po futbolo rungtynių lietuviai, nors jų komanda laimėjo, išsiliejo į gatves ir elgėsi nekultūringai. Kad tas “išsiliejimas” buvo tokio plataus masto, sovietinė spauda nedrįso pasakyti.

Vakariečių spauda, gavusi pranešimus iš Maskvos, nevienodai juos perdavė. Vieni rašė trumpiau, kiti — plačiau, pridėdami papildomų informacijų apie Lietuvą. Pvz. “The Spectator” 1977. X. 31 Hamiltone, remdamasis AP agentū-

ros žiniomis, rašė, jog sovietinės Lietuvos vidaus reikalų ministerijos pareigūnas Vilniuje pareiškė, kad po futbolo rungtynių tarp lietuvių ir rusų komandų įvyko susikirtimų, bet jie nebuvo rimti. Anot jo, “kaip dažnai įvyksta, keletas paauglių po rungtynių susipešė. Keturi jų buvo suimti, apklausti ir paleisti.” Minėtasis dienraštis nuo savęs pastebi, jog tai buvo vienos iš didžiausių riaušių nuo 1940 m. sovietinės okupacijos. Ta proga dienraštis priduria, esą Maskvoje 40 rusų disidentų kreipėsi į sovietinę vyriausybę, prašydami paleisti tūkstančius kalinamų disidentų 60 metų revoliucijos sukakties proga. R.

Medžiaga Belgrado konferencijai

Lietuviai gina Pavolgio vokiečius

Lietuvos visuomeninė grupė
Helsinkio susitarimų vykdymui
remti

DOKUMENTAS Nr. 6

Antrojo pasaulinio karo metais Stalinas įvykdė vieną didžiausių šio šimtmečio nusikaltimų: ištremė ištisas tautas iš jų teritorijų, ištremtųjų žemes apgyvendindamas svetimais atėjūnais. Toks likimas ištiko Krymo totorius, Pavolgio vokiečius, kalmukus, ingušus, čečėnus, kabardus, balkarus ir kt. Dvidešimt ketveriems metams praėjus nuo tiro no mirties, į mus kreipėsi keturiasdešimt devynios Pavolgio vokiečių šeimos, gyvenančios Lietuvoje, Radviliškio rajone, aprašy-

damos, kaip Pavolgio vokiečiai vis dar tebelaikomi už įstatymų ribų: jiems įvairiausiais būdais trukdoma prisiregistruoti ir įsidarbinti. Vokiečiai kreipėsi į pagrindines Maskvos ir Vilniaus administracines instancijas, bet pagalbos nesulaukė. Todėl jie pareiškia, kad nesuteikus jiems piliečių lygiateisiškumą — atsiskays tarybinės pilietybės ir reikalaus išvažiavimo į savo senąją istorinę tėvynę — Vokietijos Federatyvinę Respubliką.

Tokiu būdu pažeidžiamas 1965 įsakas, atšaukiantis suvaržymus, taikomus vokiečiams TSRS teritorijoje, pažeidžiama pati TSRS konstitucija, tarptautinis paktas apie pilietines ir politines teises.

Helsinkio susitarimų vykdymui remti Lietuvos visuomeninė grupė pareiškia, kad toks nesiliaujantis Pavolgio vokiečių persekiojimas prieštarauja ir Helsinkio susitarimų dvasiai.

Pagrindas:

1. Pareiškimas su keturiasdešimt septyniais parašais (rusų kalba),
2. Pareiškimas su keturiasdešimt devyniais parašais (rusų kalba).

Kun. Karolis Garuckas
Eitanas Finkelšteinas
Ona Lukauskaitė-Poškienė
Viktoras Petkus
Tomas Venclova

Vilnius, 1977.III.19

Lietuvių Jaunimo Sąjunga lapkričio 5 d. Detroite surengė demonstraciją, reikalaujančią žmogaus teisių ir laisvės sovietų okupuotai Lietuvai. Nuotraukoje — dalis demonstrantų
Nuotr. J. Urbono

Kova su religija – komunistų programinis reikalavimas

“Kol tikintys nėra atsikratę religinių prietarų, tol negali būti visiškos sąžinės laisvės”

Belgrado komisijai, tikrinančiai kaip vykdomi 1975 metais pasirašyti Helsinkyje tarptautiniai susitarimai

PAREIŠKIMAS

dėl Romos Katalikų Bažnyčios bei kitų tikinčiųjų padėties Lietuvoje

Tarybų Sąjungoje kova su religija yra programinis Komunistų partijos reikalavimas. “Sąžinės laisvė” čia suprantama savaip. A. Veščikovas savo brošiūroje “Tarybiniai įstatymai apie religinius kultus” (Vilnius, 1963) sąžinės laisvę nusako šitaip: “Mūsų siūkau sąžinės laisvės supratimu yra galutinis visų žmonių išsivadavimas nuo religinių prietarų” (psl.10). Tą pačią mintį išreiškia ir J. Aničas su J. Rimaičiu brošiūroje “Tarybiniai įstatymai apie religinius kultus ir sąžinės laisvę” (Vilnius, 1970): “Tikra sąžinės laisvė galima tik tada, (...) kai visomis turimomis mokslo, kultūros ir ideologi-

jos priemonėmis siekiama padėti žmogui išsivaduoti iš antimokslinės religinės pasaulėžiūros įtakos. Kol tikintys nėra atsikratę religinių prietarų, tol negali būti visiškos sąžinės laisvės” (psl. 54).

Šitoks sąžinės laisvės supratimas ir aiškinimas prieštarauja pats sau: kur yra prievarta, suvaržymas, kova, ten negali būti laisvės. Tuo pačiu jis prieštarauja ir tarptautiniams įsipareigojimams: “Visuotinei žmogaus teisių deklaracijai”, “Helsinkio Baigiamajam aktui”, “Tarptautiniam ekonominių, socialinių ir kultūrinių teisių paktui” bei “Tarptautiniam pilietinių ir politinių teisių paktui”.

Tarybų Sąjunga kaip Suvienuytųjų Nacijų Organizacijos narys įsipareigojo gerbti ir saugoti žmogaus teises ir pagrindines laisves, bet savo valstybės viduje religijos atžvilgiu užimtos pozicijos nepakeitė. Liko galioti ne tik seni įstatymai, bet net jau po Helsinkio susitarimų 1976 metų lie-

pos 28 Lietuvos Aukščiausios Tarybos Prezidiumas patvirtino Religinių susivienijimų nuostatus, turinčius 53 straipsnius, ką mes jau esame skelbę 1976 savo dokumentu Nr. 2. Dar kartą atkreipiame dėmesį, kad tie nuostatai išties remiasi įvairiais tarybiniais rusų potvarkiais bei nuostatais, sukurtais dar prieš Helsinkio susitarimus, ir diskriminuoja tikinčiuosius, pvz. antireliginė propaganda leidžiama, o religinė – ne, tegalima atlikti tik religinius kultus ir t.t.

1976 vasario 8. Noriu pastebėti, kad į šį pareiškimą dar negavau jokie atsakymo.

6. Sovietų Sąjungos vidaus reikalų ministerijos skyrių OVIR – 1977 vasario 12; 1977 kovo 9.

7. Žmogaus teisių gynimo komitetą Ženevoje – 1976 lapkričio 17; 1976 gegužės 10; 1976 sausio 20; 1975 spalio 20.

Mano prašymą leisti apsigyventi kartu su vyru ir dukra su tėvu vietinė valdžia laiko nusi kaltimu.

Aš pastoviai gaunu žodžiu ir raštu grasinimus: mane pasiųs į kalėjimą, atims butą, dukrą išmes iš mokyklos, nes jai esanti ne vieta tarybinėje mokykloje.

1974 gegužės 30 bute buvo padaryta krata. 1974 rugsėjo 22 buvau išmesta iš darbo. Aš dirbau Žinijos draugijos biblioteki-

• Ne reklaminis tautiškas, ne garsaus “valio” šaukimas, kuris nieko kita nekainuoja, kaip tik apdraustą nuo užkimimo gerklę, mums reikalingas, – o tylus, ramus, išvermingas darbas tautai.

VYSK. K. PALTAROKAS

ninke – metodininke. Nuo 1974 gegužės 30 iki 1975 vasario 1 buvau nuolat tardoma KGB. 1974 birželio mėn. buvo tardyta ir mano 11 metų dukra Daina. Uždraustas susirašinėjimas su vyru, konfiskuojami laiškai. 1975 kovo 30 be įspėjimo išjungtas telefonas. Keletą kartų buvau kviesta į miliciją aiškintis, kodėl aš neieškau naujo darbo. 1976 liepos 29 vėl buvo padaryta krata bute. Esu sekama iki dabar.

Kas gali būti natūraliau, kaip šeimos sujungimas? Tai gyvenimiškai svarbus mūsų šeimos klausimas. Aš noriu gyventi kartu su žmogum, su kuriuo sujungiau savo likimą. Prašau tik to, kas yra neatskiriama kiekvieno žmogaus teisė.

Kadangi visi šie faktai yra grubus žmogaus teisių pažeidimas ir Helsinkio susitarimų nesilaikymas, aš tikiu turinti teisę juos iškelti viešumon. Neturėdama vilčių, kad mano prašymai bus patenkinti mano šaly, kreipiuosi į visus laisvojo pasaulio geros valios žmones ir JAV prezidentą J. Carterį, prašydama apginti mano ir dukros teises.

Marija Jurgutienė

Vilnius
1977.III.10

P.S. Šį laišką iš Marijos Jurgutienės Baltieji Rūmai gavo š.m. kovo 29.

JURGUTIENĖ IEŠKO TAI KOS

Marijos Jurgutienės, gyvenančios Lietuvoje, Vilniaus mieste, Žirmūnų g-vė Nr. 75, bt. 100, ATVIRAS LAIŠKAS visiem laisvojo pasaulio geros valios žmonėms ir Jungtinių Amerikos Valstybių prezidentui J. Carteriui

Aš, Marija Jurgutienė, kartu su trylikos metų dukra Daina nuo 1974 gruodžio 16 nuolat prašau leidimo išvykti į JAV, kur gyvena mano vyras ir mano dukrostėvas Aloyzas Jurgutis.

Mano vyras Aloyzas Jurgutis buvo Lietuvos valstybinės konservatorijos chorinio dirigavimo katedros vyresnysis dėstytojas. 1974 gegužės 8 išvykęs turistinėn kelionėn po Jugoslaviją, nusprendė pasilikti laisvajam pasauli. JAV gyvena nuo 1974 rugsėjo mėn.

Tris kartus aš užpildžiau visus reikiamus išvykimui iš Lietuvos dokumentus ir padaviau juos įstaigai, tvarkančiai išvykimo vi-

zas (OVIR), bet niekada negavau rimto atsakymo:

1975 kovo mėn. – vyras yra tėvynės išdavikas;

1976 balandžio 21 – nėra jokių galimybių išvykti;

1976 gruodžio 24 – prašymas išvykti atmetamas.

Aš kreipiausi raštu į:

1. Sovietų Sąjungos komunistų partijos centro komitetą – 1977 vasario 12; 1976 spalio 26; 1976 birželio 2; 1976 gegužės 8.

2. Sovietų Sąjungos komunistų partijos generalinį sekretorių L.I. Brežnevą – 1976 gruodžio 12; 1976 sausio 17; 1975 rugsėjo 1.

3. Sovietų Sąjungos aukščiausios ministrų tarybos prezidiumo pirmininką N.V. Podgorną – 1976 lapkričio 12; 1975 gegužės 10; 1975 balandžio 7; 1974 rugsėjo 29.

4. Lietuvos komunistų partijos pirmąjį sekretorių P. Griškevičių – 1976 birželio 15.

5. 25-tąjį Sovietų Sąjungos komunistų partijos suvažiavimą –

New Yorko miesto meras Abraham Beame kalba tautybių atstovam savo rezidencijoje Gracie Mansion. Tautybių atstovų priėmimas buvo rugsėjo 2, penktadienį. Nuotr. L. Tamošaičio

TIESA IR GYVENIMAS

ŠEIMA — MAŽOJI TĒVYNĒ

PENKIOS ŠAUNIOS SESERYS LIETUVAITĒS

ML išneštoji mintis išskelti spaudoje lietuviškesnes šeimas ir, tais gyvais ir gyvenimiškesniais pavyzdžiais remiantis, dar ryžtingiau jungtis ir veikti bendrame tautiškumo palaikyme Brazilijoje — tai ne vien praktiška, bet ir verta visų sąmoningesnių mūsų tautiečių susidomėjimo, aptarimo, įgyvendinimo mintis.

Grynai lietuviška šeima dažniau ir lengviau išlieka MAŽOJI TĒVYNĒ. Bet kas yra atsakingas už tokių patriotinių šeimos židinių sukūrimą?

Žinoma, čia įeina visų ir kiekvieno mūsų tautinis, patriotinis sąmoningumas, tačiau galutinio apsisprendimo valia ir galia (nepasiteisinant "meilės aklumu") yra pačių JAUNAVEDŽIŲ rankose.

Ateitininkų kongreso nutarimai

1. Devintasis ateitininkų kongresas skatina ateitininkus stiprinti tiek asmenines, tiek bendras pastangas krikščioniškai atsinaujinti, nešant Kristaus dvasią į mūsų veiklą, kūrybą ir kitas gyvenimo sritis.

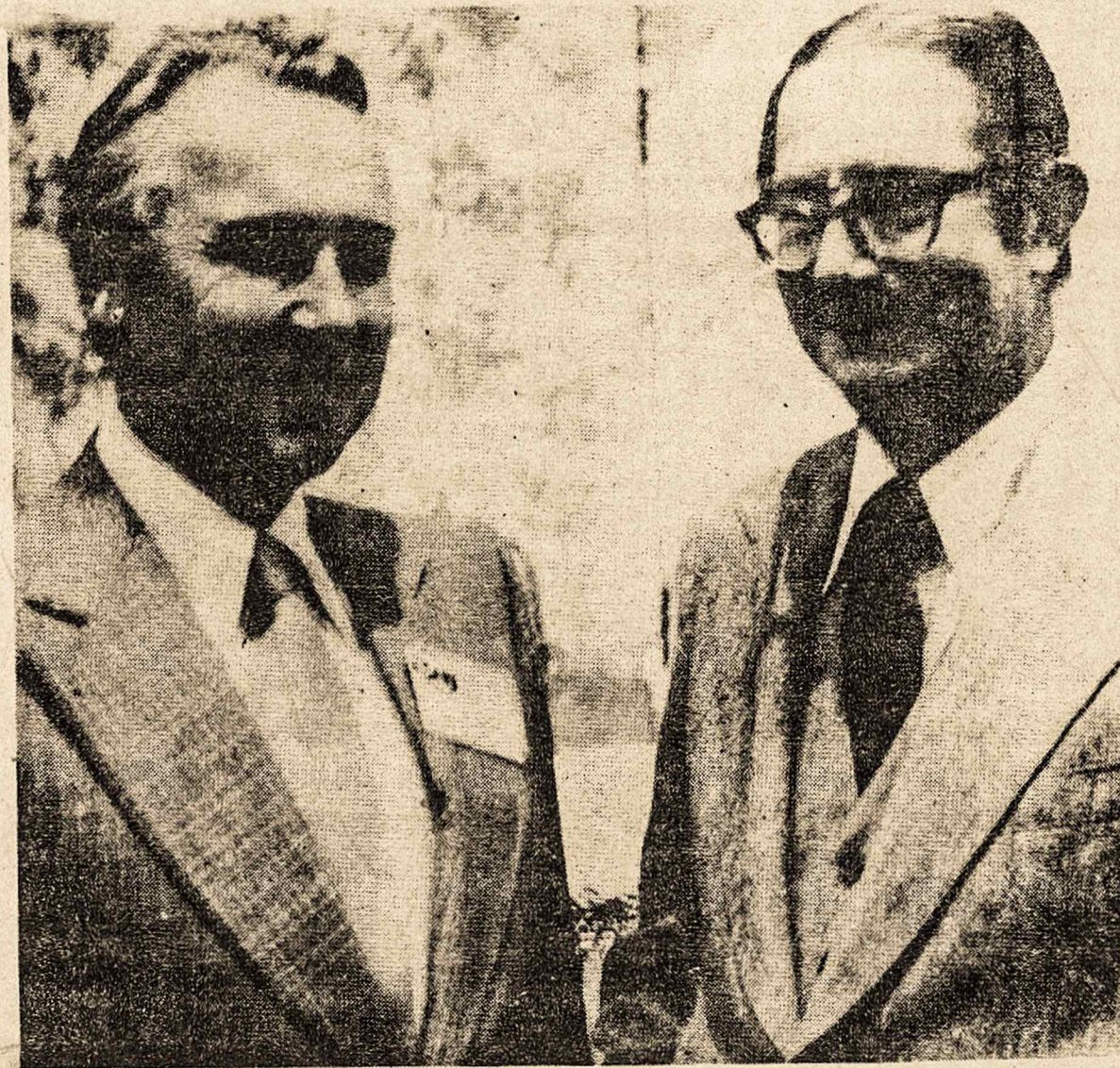
2. Įpareigoja kiekvieną ateitininką siekti šio kongreso šūkio — liudyti Kristų ir savąją tautą idealo. "Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kronika" byloja apie sunkumus, liudijant Kristų mūsų pavergtoje tėvynėje, todėl kiekvienas ateitininkas įsipareigoja tą liudijimą pratęsti savo asmeniniame gyvenime:

- skleidžiant "Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kronikos" faktus svetimtaučių tarpe;
- skatinant lietuviškųjų parapijų klebonus įvesti į liturgijos apeigas skaitymus iš "Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kronikos";
- remiant finansiskai ir morališkai Lietuvių Katalikų Religinę Šalpą ir jos darbus.

3. Devintasis ateitininkų kongresas kreipia ypatingą dėmesį į nepalaujamai žiaurų Katalikų Bažnyčios persekiojimą pavergtoje Lietuvoje, kur yra suimama daugybė lietuvių katalikų, kaip Nijolė Sadūnaitė, Viktoras Petkus, Antanas Terleckas ir kiti. Kongresas įpareigoja Federacijos valdybą, visus Federacijos vienetus ir kiekvieną narį dėti visas galimas pastangas, siekiant suimtųjų laisvės.

4. Skatina visus ateitininkus jungtis į Dievo Tarno arkivyskupo Jurgio Matulaičio šventuoju paskelbimo bylą:

- pradėti savo susirinkimus malda, Prašant Dievą, kad Jo tarnas ar-

Profesorai — Vytautas Bieliauskas ir Vytautas Vardys, skaitę paskaitas ateitininkų kongrese Klevelande. Pirmasis yra psichologas, antrasis — sociologas. Abu dėsto JAV universitetuose

kivyskupas Jurgis Matulaitis kenčiančios Lietuvos paguodai kuo greičiau būtų paskelbtas palaimintuoju;

b. imtis iniciatyvos šiais metais surengti arkivyskupo Jurgio Matulaičio 50 metų mirties sukakties minėjimus tose vietose, kur jų nebuvo;

c. rinkti tikinčiųjų parašus, prašant Šv. Sostą paskubinti palaimintuoju paskelbimo bylą.

5. Įpareigoja Federacijos valdybą kelti mūsų primųjų vadų — Prano Dovydaičio ir Stasio Šalkauskio šventumo bylos reikalą.

6. Įpareigoja kiekvieną ateitininką "Ateitį" prenumeruoti, skaityti.

Cia verta išskelti S. Paule plačiai pažįstamų PENKIŲ SESUČIŲ PAŠKAUSKAIČIŲ tautinio susipratimo pavyzdį. Jos visos penkios gavo, kaip jos pačios laisvai norėjo, panašius į save penkis šaunius vyrus LIETUVIUS.

Likimas ne visada visų lygus ir ne visiems vienodai palankus, o gyvenimo sąlygos ir aplinka taip pat daug ką nulemia, tačiau kur yra valia, ten dažniausiai yra ir galia bei pasisekimas.

Trys iš tų daug žadančių šeimų ir šiandien čia, S. Paule, yra gerbiamos ir žymios savo atžalyno kultūringumu, veiklumu, patriotizmu, lietuvių kalbos vertinimu.

Teisingas, tad, posakis, kad "geras medis duoda gerus vaisius" ir kad "obuolys nuo obelės netoli nurieda".

B-kas

SV. KAZIMIERO PARAPIJŲ LIETUVIŠKOS PAMALDOS ŠEIMOSE

São Paule pradeda įsigalėti prasmingas paprotys, Europoje bei Š. Amerikoje jau nuo seniau žinomas: MIŠIOS NAMUOSE, kuriomis šeimoms susidėjus, ir po to vykstantis nuoširdus pabendravimas. Lietuviai, rodos, nenori atsilikti.

Praeito ketvirtadienio vakarą (XI.24) ALDONOS ir JONO VALAVIČIŲ namuose susirinko gražus būrelis tautiečių, tikslu malda prisiminti amžinybėn iškeliavusius namiškius, dar tęsiantis vėlinių mėnesiui. Mišias koncelebravo du buvę Kinijos misionieriai — svečias iš Venezuelos kun. ANTANAS PERKUMAS ir kun. PETRAS URBAITIS, abu saleziečiai. Pamaldose dalyvavo kaimynų ir bičiulių, viso apie 20 asmenų: Piero Merani, Bruna Kemeklis-Merani, Ona Kemeklienė, Danutė Paleckienė, Nida Paleckaitė, Aldona Valavičiūtė, Klementina Valavičienė, Marija Katafay, Tomaz Katafay, Audra Katafay, Marija Katafay, Stasys Remenčius, Gražina Remenčienė, Henrikas Remenčius, Sergio Pratali, Anita Pratali, Aldona Valavičienė, Jonas Valavičius, Rimantas Valavičius.

To šeimyniško ir pamaldaus pobūvio ruošime ypač daug pasidarbavo uoliosios parapietės ALDONA VALAVIČIENĒ ir BRUNA KEMEKLYTĒ-MERANI.

Tai sektinas pavyzdys, ypač tuose miesto sektoriuose, kur neįmanoma turėti mėnesines lietuviškas pamaldas. (KPU)

Ir tam reikia panaudoti visas pasitaikančias progas, kaip gimtadienį, vardines, įvairias sukaktis, šeimos šventes. Juk esam krikščionys-katalikai, ar ne? Ir tikim, kad Dievas yra Tėvas, ar vien tik taip kartkartėmis sakom? — Tai ar negražu į savo šventes pasikviesti ir Dievą? Ir Jam rezervuoti garbingiausią vietą? — Kaip tik čia proga praktiškai įgyvendinti savo tikėjimą. (KPU)

Ilyvauti baltiečių žygyje už žmogaus teises Vašingtone, DC., 1977 m. rugsėjo 24 d.

Devintasis ateitininkų kongresas pasiuntė padėkos telegramą JAV prezidentui Jimmy Carter už jo aiškų ir tvirtą nusistatymą žmogaus teisių atžvilgiu. Taip pat išreikšta padėka JAV vyskupams už jų padarytą pareiškimą, ginant žmogaus teises ir religinę laisvę Rytų Europos kraštuose.

platinti, remti ir joje bendradarbiauti, nes ji yra ateitininkijos idėjų, kūrybos ir veiklos žurnalas.

7. Įgalioja Federacijos valdybą rūpintis ateitininkų istorijos išleidimu.

8. Pritaria sumanymui įkurti ateitininkų būstinę ir archyvą ALRKF jaunimo stovyklavietėje Dainavoje.

9. Svarstė ir nutarė steigti Jaunųjų Ateitininkų Sambūrį, kaip ketvirtąją Ateitininkų Federacijos šaką. Jaunųjų Ateitininkų Sambūrio nariai skirstosi į jaunučius (6-9 metų) ir jaunius (10-13 metų). Ateitininkų Federacijos valdyba tam Sambūriui sudaro vadovybę.

10. Kviečia visus ateitininkus da-

T A I P D A R O M A K I T U R

SCRANTON, PA.

LIETUVIŲ KALBOS KURSAI

Tokie kursai, tur būt, bus pirmieji visose JAV-ėse. Kursantai — nuo aštuonerių metų jaunuolio ligi 82 metų Mrs. Beatrice Ludlow, buvusios lotynų kalbos mokytojos. Visokių profesijų, nuo angliakasio ligi daktaro. Mišrių šeimų: vyras lietuvis, žmona airė; žmona lenkė, norinti pagilinti lietuvių kalbą, nes kadaise gyveno su lietuviais.

Prasidėjo tie kursai be ilgų svarstymų, sakytum netikėtai, kaip iš debesies iškrito. Iš to debesies, kuris senokai dengia

Pennsylvanijos lietuvių nutautėjimą.

Kursų istorijos pradžia nepaini. St. Mary's Villa Elmhurste, Pa., seselė Virginija pasisiūlė pabandyti, kiek atsirastų norinčių mokytis lietuvių kalbos. Atsiliepė netikėtai daug mokinių! Prisijungė Ieva Kazokaitė, vyčių pirmininkė. Miesto bibliotekoje atsirado nedidelė salė, bet netrukus salė persikimšo. Dabar kursai persikėlė į Šv. Juozapo lietuvių mokyklą, nes mokinių skaičius perlipo 70 ir yra vilties gausėjimui. Pamokos vyksta du kartus per savaitę.

Mokinių yra visokių: mokančių lietuviškai kalbėti bei rašy-

ti, bet norinčių dar pasimokyti, taip pat ir nemokančių nė penkių žodžių; yra aukštojo mokslo žmonių, yra ir tik keleto skyrių. Čia ir prasideda tikrieji kursai! Kaip sutaisyti, kada, kaip susodinti? Gražu stebėti ir mokinio norą pačiam išmokti ir greta sėdinčiam padėti. Kelių kartų lietuviai ir nelietuviai sudarė didelę draugystę.

Pagrindinis veikalas kursam — Introduction to Modern Lithuanian, Dambriūno, Klimo, Schmalstieg. Gana storas veikalas, bet labai pravartus; jo užsakoma dešimtimis egzemplio-

rių. Dera čia pridurti, kad būtų labai pravartus ir kiek mažesnis vadovėlis, arti elementoriaus, iliustruotas. Kol kas Introduction to Modern Lithuanian užkemša daugelį spragų, bet ateity reikės visos eilės knygų norintiems išmokti lietuviškai, o norinčių nemažės.

Netrukus kursų vedėja seselė Virginija ruošiasi kviešti paskaitininkus lietuvių ir anglų kalba, nes klausytojai nori žinoti ne tik kalbą, bet ir apie savo tėvų, senelių žemę Lietuvą, jos literatūrą, meną, istoriją.

D.

O K A I P P A S M Ū S ?

Organizuojamas
LIETUVIŲ KALBOS bei KULTŪROS KURSAS
su a u g u s i e m s

P R O G R A M A :

1. LIETUVA: vardas - herbas - vėliava
2. LIETUVOS ISTORIJA: lietuvių kilmė - trumpa istorinė apžvalga - lietuvių tautos istorinė paskirtis
3. Ką sako pasaulio RAŠYTOJAI - MOKSLININKAI - KULTŪRININKAI apie:
 - : lietuvių kultūrą bei civilizaciją
 - : lietuvių meną
 - : lietuvių dainas
 - : lietuvių tautinius šokius
 - : lietuvių tautinius drabužius
 - : lietuvių KALBĄ
 - :
4. Ką Lietuva DAVĖ kitiems:
 - : Lenkijai
 - : Rusijai
 - : Vokietijai
 - : Prancūzijai
 - : Anglijai
 - : Š. Amerikai
 - : P. Amerikai
 - :

- NB 1. TIKSLAS: pažinti (sau) ir perduoti (kitiems)
2. METODAS: nagrinėjimas - pesquisa
3. ĮSIRAŠYMAS-MATRICULA: Cr. 50, 00
4. KURSUI VADOVAUJA: kun. Pr. Gavėnas.

Jei atsiras nors 10 kandidatų, kursas numatytas pradėti po N. Metų Moókoje, šv. Kazimiero p-jos patalpose.

Š Y P S E N O S

moka vertinti turta, o turtingieji retai temoka vertinti mokslą.

Šaunieji talkininkai, vasaros metu atlikę daug remonto darbų Vasario 16 gimnazijoje ir paruošę patalpas naujiems mokslo metams

Vokietija

NAUJUOSIUS MOKSLO METUS Vasario 16 gimnazija pradėjo rugpjūčio 22 d. rytą mokinių ir mokytojų susirinkimu pilies salėje. Žodį tarė katalikų kapelionas kun. J. Dėdinas ir direktorius V. Natkevičius. Pirmasis, pabrėždamas tautinį ir krikščionišką auklėjimą, ragiū jungtis visus į vieną bendrą lietuvišką šeimą. V. Natkevičius džiaugėsi dideliu skaičium mokinių iš užjūrio. Jų dėka gimnazija šiais mokslo metais turės maždaug tiek pat mokinių,

kaip ir pernai. Jis taipgi pasveikino naujuosius mokytojus; neseniai iš Lietuvos atvykusią lituanistę Vincantą Panceriene, JAV lietuvaite Vidą Sidrytę ir anglų kalbos mokytoją Reh. Visiems kartu sukalbėjus "Tėve mūsų", sugiedojus "Marija, Marija", mokslo metų iškilme užbaigta Tautos himnu. Liepos 31 — rugpjūčio 14 d.d. buvo suorganizuota jaunimo ir vyresniųjų talka berniukų bendrabučio remontui. Bendromis jėgomis atlikti darbai yra verti 10.000 DM.

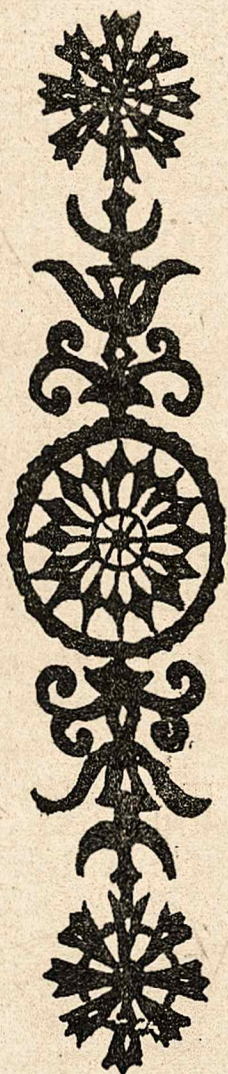
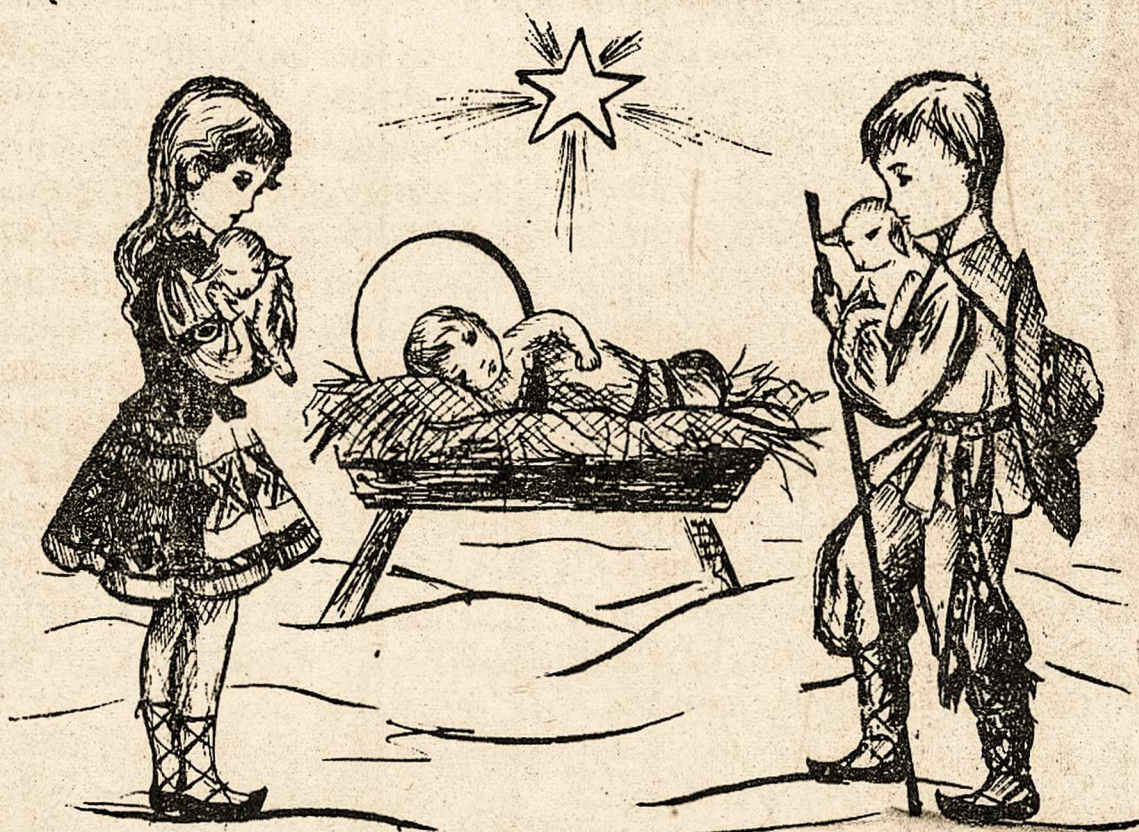
Turtas ir mokslas
Turtuolis paklausė mokytoją žmogų:

— Kodėl prie turtuolio durų dažnai gali pamatyti mokytoją, o prie mokyto žmogaus durų turtuoliai beveik niekad nesirodo.
— Dėlto, kad mokyti žmonės

Balerinos

Miręs anglų dramaturgas Bernard Shaw nemėgo klasikinio baleto. Kartą jis teatro direktoriui pašaipiai patarė:
— Užuot savo balerinas vertę vaikščioti pirštų galais, galėtų mėt pajieškoti truputį augštesnių...

Mūsų Lietuva Mažiesiems

PAIŠYBOS KONKURSAS

KALĖDOS

GALI BŪTI ATVAIZDUOTA:

- Kūčios
- Prakartėlis
- Trys Išminčiai
- Šventoji Šeima
- Kristaus krikštas
- Eglutė... ir panašiai.

Pageidaujama LIETUVIŠKI MOTYVAI

PIEŠINIO DYDIS: paišybos lapo (maždaug)

TERMINAS: įteikti ML-vai sausio (janeiro) 15 d

PARODA-KONKURSAS: šv. Kazimiero p-jos patalpose, sausio 29 d., Don Bosco šventėj.

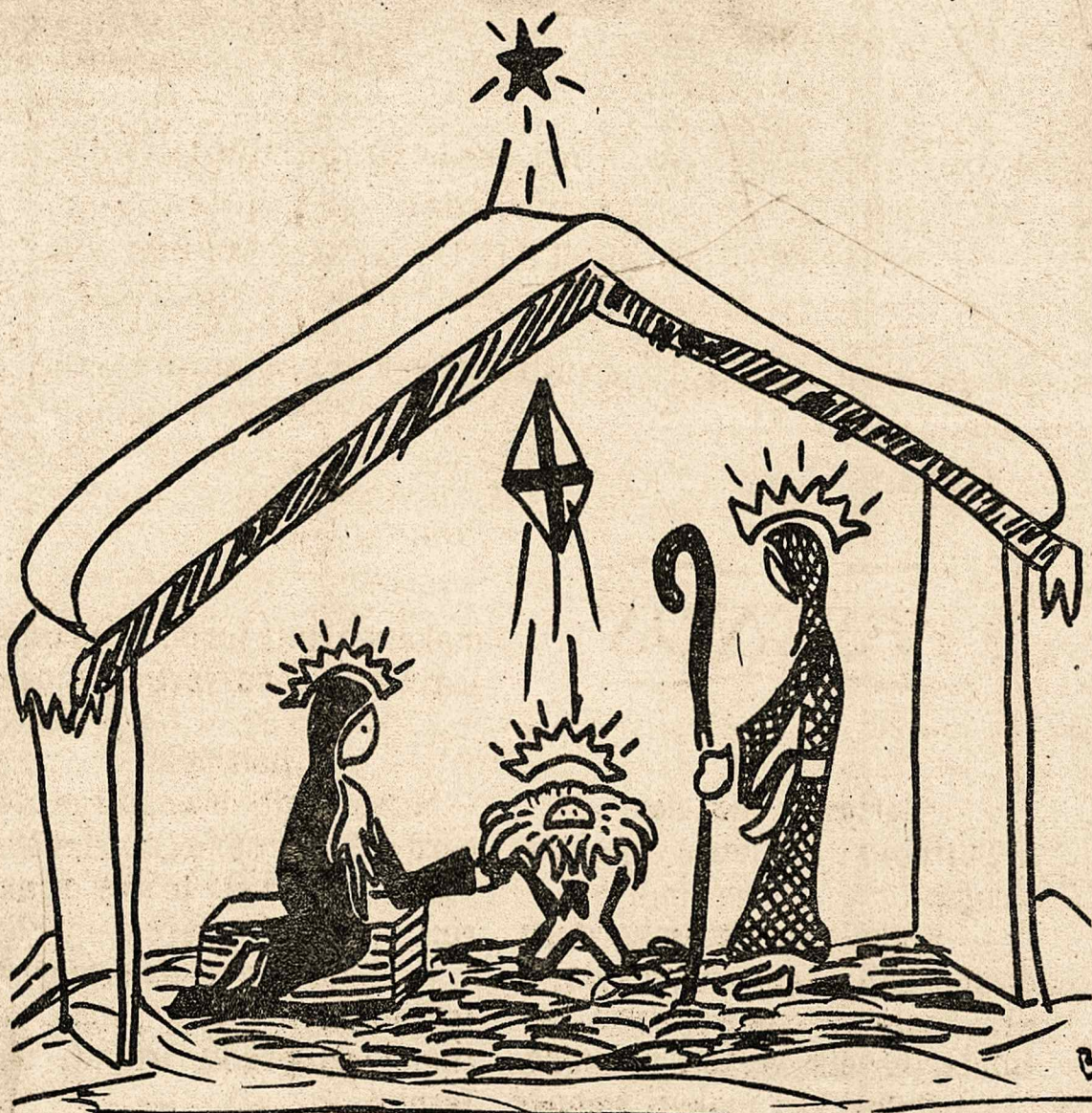
GALI DALYVAUTI KONKURSE:

- a) nuo 4 iki 12 metų (kat. A)
- b) nuo 13 iki 18 metų (kat. B)

PS: BŪTINAI REIKALINGAS
KONKURSO MECENATAS

BUS SKELBIAMAS ir VASARIO 16-TOSIOS
KONKURSAS

- rašinių
 - ir piešinių
- TEMA LIETUVA

Taip vaizduoja Kristaus gimimą torontietė mokinė B. Abromaitytė

Brazilija po trylikos metų

Žymaus senatoriaus buvusio ministerio ir rašytojo pareiškimas

RIMAS AMALVIŠKIS

Prieš trylika metų Brazilija išvaikė tariamai "socialistinę" vyriausybę ir iki šiol valdoma pusiau autoritetinės valdžios. Leistos tik dvi partijos: ARENA (Tautinio Atsinaujinimo Partija) ir MDB (Brazilijos Demokratinis Sąjūdis). ARENA — valdžios partija, MDB — opozicijos. Valstybės prezidentas, renkamas senato ir parlamento, turi teisę suspenduoti, paleisti parlamentą ir senatą, dešimties metų laikotarpiui suspenduoti pilietines teises betkuriam Brazilijos piliečiui. Ta teise jau buvo daugelį kartų pasinaudota "subversyviu elementu sudrausti". Senatas ir parlamentas renkami visų krašto piliečių laisvuose rinkimuose. Atsitinka, kad į krašto atstovus patenka komunistuojančio elemento, kuris, pradėjęs aktyviau reikštis, suspenduojamas dešimčiai metų. Tada užverda nemažas bruzdėjimas, kuris nuaidi ir per kitus kraštus...

Pastaruoju metu politinis Brazilijos gyvenimas pradėjo aštriai įsisiūbuoti. Atrodo, laukiamą rimtų įvykių ir didelių permainų. Į nepatenkintųjų gretas gana aktyviai jungiasi krašto studentija, net Katalikų Bendrijos vadovai. Jie pageidauja permainų, nors prieš 13 metų labai palankiai žiūrėjo į prokomunistinės vyriausybės pašalinimą.

Spauda turi žymiai daugiau laisvės, negu radijas ir televizija, todėl spaudoje vyksta vis aštresnis apsikopėjimas ir vis drąsesnis plebišcito reikalavimas.

Sutrupintai perduosiu mintis žymaus senatoriaus, šiomis dienomis viešai pareiškėtas. Jis keliais atvejais buvo darbo, švietimo ir kultūros ministru, yra rašytojas ir pedagogas. Tai Jarbas Passarinho. Jis taip aptaria Brazilijos politinę padėtį.

* * *

"Po trylikos porevoliucinių metų kraštas pergyvena anuos praeito šimtmečio monarchijos žlugimo laikus. Manifestai ir sklindantys šauksmai "mirtis revoliucijai" primena anuos laikus, kada taip aistringai buvo šaukiama "mirties monarchijai". "Nepatenkintų ir nusivylusių" balsai vis garsesni. Tai man primena 1966 metus, kai Studentų Centre Santa Barbaroje, JAV, aiškinausi dėl demokratinių Brazilijos institucijų. Tada aš kėliau klausimą, kodėl dešiniųjų perversmai yra trumpalaikiai, o kairiųjų galutiniai. Tai aš prisimenu ir dabar, kai Kubos kairiųjų perversmas yra se-

nesnis už Brazilijos. Tenai Fidelis ir šiandien yra visagalis "imperatorius", ir niekas nekelia balso, neprieštarauja. Skaitau jo pašiepiančias ciniškas atsakymus Amerikos žurnalistei dėl piliečių laisvės ir teisių: "Jūs tai suprantate buržuaziniu požiūriu, o mano požiūris į piliečių teises yra skirtingas..." Sacharovą ir kitus disidentus jis išvadino "šlapiomis katėmis". Dėl politinių kalinių jis indiferentiškai pastebėjo: "Nežinau, kiek dar jų turiu. Buvo per 15.000, o dabar gal bus apie vienuolika, o gal net mažiau..." Aišku, ta problema jam bereikšmė, o pasaulis dėl to nesijaudina ir neprotestuoja. Tylai ir tas pagarsėjęs tuščiažodžiumu "žmonių laisvės gynėjas", darbais besireiškias priešingai. Siunčia Fidelis "laisvės nešėjų legijonus" į Afriką ir kitas šalis, o laisvu laiku priiminėja Mąmą Hemingway ir "demokratijos čempionus" McGovern, Frank Church ir vienu piršto pamojimu pasiunčia net tūkstantį "profesorių" mokyti afrikiečius Servanteso kalbos. Jokio sąžinės konflikto, jokio protesto, nes tai tipiška kelionė į kairę, kurią kadaise dar Clement Atlee pavadino kelionės bilietu be grįžimo atgal...

1964 m. Brazilijos revoliuciją viso Vakarų pasaulio inteligentija aštriausiai pasmerkė. Intelligentija, kuri buvo ir yra aštriausias priešas, bet atlaidi komunistinei tironijai. Mes tapome Vakarų kultūros pasauliui "didžiausio blogio sala", tapome baisiais kapitalistiniais imperialistais, kur žmonių teisės ir laisvės suniekinamos, o darbo žmogus skriaudžiamas. O viskas, ką per trylika metų sukūrėme tautos gerovei, paniekinama iki augščiausio begėdiškumo laipsnio.

Rusų revoliucija jau turi 60 metų ir ją vis tebepiešia gražiausiomis spalvomis. Tenai neįaučiamas "revoliucinis nuovargis". Tas pat su Kuba ir Kuba... Kodėl iš jų nereikalaujamos "direitos humanos"? O kokie naikinimai, po to vėlesni "reabilitavimai" ten vyksta, pasauliui visai neįdomu, nes visais keliais ir būdais siekiama su jais bičiulystės, draugystės...

Visai neskaičiuojama, kiek milijonų kraujo aukų pareikalavo anos revoliucijos, bet užmirštama, kad 1964 m. Brazilijos revoliucija apsiėjo be žmonių aukų, visai šimtamilijoninei tautai jos reikalaujant.

Dabar pergyvename masinį

negatyvizmą išorėje ir viduje. Į viską, kas nuveikiama gero, atrežia šaltai ir skeptiškai: tai valdžios pareiga. Visais galimais būdais gerinamas darbininkijos gyvenimas, jų sveikata, jų senatvė... Didžiausiomis pastangomis skverbiame į Transamazonijos džiungles, dykumas paverčiame naudingais ir derlingais laukais, statom didžiausias pasaulyje hidroelektrines gaminti pigiausiai elektros energijai... Telekomunikacija jungiame tolimiausias sritis... Didžiausių atstumų krašte susisiekimą pageriname keleriopai, bet visi skeptiškai atšauna: tai valdžios pareiga. O Niujorko didžioji spauda dar tyčiojasi: Transamazonija — tai faraoniškas pinigų mėtymas... ir jungiasi prie Europos ekologistų, esą norime sunaikinti vienintelės didžiausias pasaulio džiungles. Tai esą gresia naujų begalinių dykumų atsiradimu. Galėtume juoktis, jeigu nebūtų skaudu...

Mūsų švietime prieš trylika metų daugelis tūkstančių kandidatų į universitetus neišsikovo-davo vietos, o šiandien yra paprastas reiškinys: ir darbininkų vaikai turi nemokamą mokslą kolegijose ir universitetuose, nes per 70% studentijos naudojasi nemokamu mokslu, pagal gabumų kriterijų. Jeigu seniau šimtui tūkstančių gyventojų turėjome vos 130 studentų ir visoje Brazilijoje turėjome 123.000 studentų, tai šiandien jų turime 1.210.000. Valstybiniuose universitetuose turime 40% studentų, kurių tėvai nėra baigę net pradžios mokyklos. Gi mūsų suaugusių švietimą vidaus ir užsienio "draugai" vadina "fabrikais kvalifikuotų darbininkų gaminimui, kapitalistinei eksploatacijai..." Bet jeigu visa tai būtų atliekama "kairiųjų valdžios" rankomis, pasaulis sveikintų ir skirtų internacionalines premijas...

Be abejonės, vos per 13 metų nepasiekėme to, ko norėtume. Kraštas buvo išgelbėtas nuo bolsėvikinės bedugnės, nuo raudonosios anarchijos, kuri buvo stipriai įkėlusį koją į vyriausybę, sindikatus, partijas, net... spausdino "savo pinigus" su mongolišku Lenino paveikslu. Šiandien tie tūkstančiai veltėdžių, agitatorių, propagandistų ir "idealistų", praradę svajotas karjeras, šiaušiasi, agituoja, kiršina ir erzina — kursto jautriausią tautos elementą — studentiją. Mes gerai žinom, kad esam dar toli nuo švediškos gerovės, bet jau ir neturime kris-

talizuotų klasių, kokias turėjome prieš 15 metų: daktaro sūnus — daktaras, darbininko — darbininkas, o ne! Dabar per 50% inteligentinio elemento yra darbininkų vaikai...

* * *

Šiandien ir aš pats galvoju apie anais laikais Santa Barbaroje man pateiktą klausimą: kiek laiko dar truks mūsų revoliucija?

Vidaus ir užsienio spauda plėšosi dėl mūsų nuteisto teroristo — žmogžudžio, kuris, vykdydamas kompartijos įsakymus, kenkia savo tautai. Kompartijos agentai, importuoti iš Europos, Kubos ar Azijos, skelbia, kad Septintoji rugsėjo (tautos šventė) yra kapitalistinis farsas, mistifikacija. Šitie individai mus vadina amerikinių kapitalistų vasalais, nes neturime įstatymų, piliečių saugumo, asmens laisvės...

Tai erzina ir jaudina mažai galvojančius. Net ir pati Katalikų Bendrija Mae e Mestra (Motina ir Mokytoja) rodo buginančius ženklus. Ji, atrodo, apgaili, kad per šimtmečius yra buvusi kapitalistų sąjungininkė. Apgaili tik dabar? Ji net nelaukia, kol Šventasis Tėvas pripažins socialistą krikščioniu. Tai būtų priešinga sveikam protui. Net augšto rango dvasiškiečiai ramiai darosi teroristų gynėjais. Dvasiškiečiai skelbiasi socialistais ir karštais tikėjimo priešų užtarėjais, žmogžudžių slėpėjais ir gynėjais... Sutinku, jeigu tai nėra priešinga krikščioniškai sąžinei. Aš galvoju apie tą socialistą — dvasininką Hubert de Matos, kuris tikrai vertas maldingo žodžio, solidaraus užtarimo, nes jau šešiolikti metai yra pūdomas Fidel Castro kalėjimuose, nors dar 1961 m. skelbėsi esąs komunistas nuo jaunų dienų ir talkinęs FC paimti valdžią. O jo vienintelis nusikaltimas — pasipriešinimas žmogžudiškai diktatoriaus politikai...

Kodėl gi tylima? Kodėl tylima dėl griaunamos ir naikinamos Tylos Bendrijos Rytų Europos kraštuose? O kas dedasi su tikinčiaisiais pačioje Sovietų Rusijoje? Kodėl keliamas pasaulinis triukšmas dėl vieno ar dviejų nuteistų teroristų — žmogžudžių ar iš užsienio importuotų agitatorių, o nematomas, gal nenorimas išvelgti jau 60 metų trunkantis tautų teroras Sovietijoje?

Trylika metų...

Aš visa širdimi apgailestauju, kad dar nesuspėjom įgyvendinti pilnos ir tikros demokratijos, bet... Kai iš visų pusių girdžiu: "delenda 64!", aš galvoju: vėl išgyvename senosios imperijos žlugimą. Artima ateitis tai parodys...

TÉVISKĖS ŽIBURIAI

Naujųjų laikų Lietuvos istorija

Pirmasis tomas Prano Čepėno rašomos Lietuvos istorijos

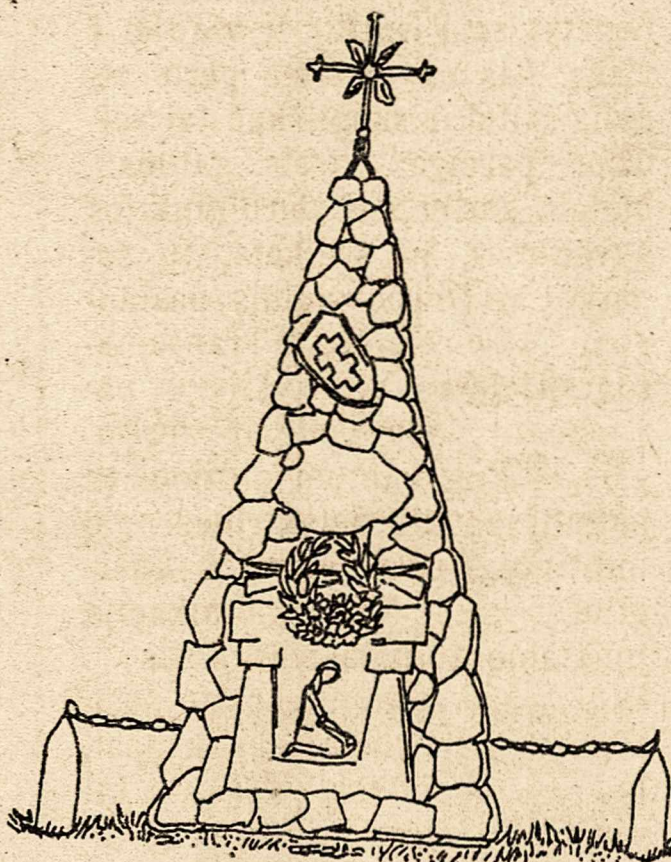
J. Jakštas

K. Griniaus Fondas (L. Smulkštys) apie 1960 m. pradėjo kelti nepriklausomos Lietuvos istorijos išleidimo reikalą. Klausimas, rodos, buvo pajudintas spaudoje, ir tuo reikalu kalbinti kaikurie istorikai. 1966 m. sumanymas pradėtas įgyvendinti, kai Griniaus Fondo valdytojai "įkinkė" Pr. Čepėną istorijos rašymą organizuoti. Jis tuo jau sudarė planą ir kvietė bendradarbius jam vykdyti. Buvo sutelkti bene 8 bendradarbiai, bet redaktorius negalėjo tam darbui tuojau atsидėti. Jis tuo metu buvo išpareigojęs parengti sukurtą Lietuvos universiteto leidinį, kuris turėjo pasirodyti 1972 m. Darbas labai didelis. Reikėjo surasti daug bendradarbių ir sutelkti nemažai medžiagos. Redaktorius Čepėnas išbuvo pasinėres universiteto leidinio rengime eilę metų, nes veikalas buvo išspausdintas 1972 m. (faktinai, berods, vėliau). Be to, jis prisidėjo prie kitų leidinių redagavimo: K. Ališausko "Kovos dėl Lietuvos nepriklausomybės", J. Požėlos ir K. Mus- teikio atsiminimų.

Pr. Čepėnas netūžmiršo ir pasiimtos istorijos redagavimo. Štai 1970 m. XI. 10 jis viename laiške rašė: "Kai tik ši darba (t. y. apie Lietuvos universitetą) baigsiu, tada visu įnirtimu kibsiu į uždėtą istorijos redagavimą". Tačiau aplinkybės redaktoriui taip susidėjo, kad jis nekibo į užsimotą darbą. Kodėl nekibo, vėliau paaiškino. Jis 1976. I. 2 laiške rašė: "... su dr. K. Griniaus Fondu tik 1970 m. pabaigoje oficialiai susitariau parengti ne "Nepriklausomos Lietuvos istoriją", bet "Lietuvos naujųjų laikų istoriją".

Iš pat pradžių galbūt Pr. Čepėnas planavo rašyti "priešnepriklausomybinės" istorijos vieną tomą, nes dar 1973 m. kalbėjo apie du Lietuvos istorijos tomus. Dirbant, matyt, kaip dažnam autoriui atsitinka, susidarė medžiagos gausa, ir darbas išplito iki trijų tomų.

Tuo būdu mūsų gerbiamas istorikas, pasiėmęs 1966 m. redaguoti kolektyvinę "Nepriklausomos Lietuvos istoriją" ir parašyti jos pirmą dalį nuo 1900 (ar 1905 m.) iki 1915, ilgainiui persiorientavo. Iš redaktoriaus tapo autoriumi apsibrėžtos tritomos naujosios Lietuvos istorijos. Pirmą jos tomą jis pateikė skaitytojams lygiai po 9 metų nuo užmojo pradžios. Per tą laiką jis atliko dar keletą svarbių ir ilgo laiko pareikalavusių redaktoriškų darbų.

Paika būtų nepripažinti autoriui gero pagrindo jo persiorientavimui. Dabar pasirodžiusio veikalo pirmas tomas aiškiai rodo, kad jo būta išgilinta, išgyventa į laikus, kai Lietuva buvo rusų valdžioje. Matyt, jo nuo seniau sekta aną laikotarpį lietusi literatūra ir iš jos kaupta medžiaga jo istorijai. Istorikas Čepėnas panaudojo pasitaikiusią progą jai rašyti, ir štai dabar turime veikalą — "Naujųjų laikų Lietuvos istorija", I. tomas (1977).

Didelės erudicijos veikalas

Veikalas stebina pirmiausia skaitytoją nuorodų gausa. Autorius pats apie jas pratarė kalba: "Šį veikalą rašydamas, esu apšiai panaudojęs istorinės literatūros... Tarp panaudotos literatūros yra nurodyta nemažai išspausdintų aprašomojo laikotarpio pirminių šaltinių". Tenka tiesiog stebėtis, kad pirminių šaltinių tarpe yra nemažai senų leidinių, išleistų dar praėjusiame amžiuje ir šiame krašte sunkiai pasiekiamų. Autoriaus išradingumą pasiekti pirminių šaltinius ypačiai rodo jo senų lietuvių periodinių leidinių, kaip "Aušros", "Varpo", "Ūkininko", "Vilniaus Žinių" ir kitų panaudojimas.

Šalia pirminių šaltinių nuorodose figūruoja ir didelis literatūros margumynas. Ruošdamas šį veikalą, autorius turėjo būti, kaip amerikiečiai sako, "omnivorous reader", kad galėtų tą literatūrą išsivinti ir panaudoti labai preciziškai, su visa knygų metrika. Iš gausaus šaltinių ir literatūros bagažo autorius stropiai kabina jo gabaliukus prie tekste pasitaikančių svarbesnių teiginių, juos tuo būdu pagrįsdamas. Mūsų gerbiamas autorius laikosi skrupulatišku

istorikų taisyklės: nieko netvirtinti, ko negalima pagrįsti tiesioginiais ar netiesioginiais šaltiniais. Tad veikalas išėjo stipriai dokumentuotas.

Tematinis veikalo planas

Šio pirmo tomo "Naujųjų laikų Lietuvos istorijos" rėmai 1795-1915 m. beveik išsitenka XIX a. Tas amžius istoriškai laikomas istoriniu vienetu. Jis nedalijamas į laikotarpius, kaip elgiamasi laikantis chronologinio medžiagos paskirstymo. Pagal pasirinktą tematinį metodą mūsų autorius išsirenka iš XIX a. 11 temų: Lietuvos gyventojų lenkinimas, Lietuva Rusijos valdžioje (geriau būtų pavadinus "Administracinis rusų aparatas"), rusinimas, katalikų ir pravoslavų Bažnyčios Lietuvoje, švietimas, spaudos draudimas, tautinis lietuvių atgimimas, politinės lietuvių partijos, rusų-japonų karas, 1905 m. revoliucija Rusijoje ir Lietuvoje, Rusijos valstybės "dūma" ir Lietuva.

Pirmieji du skyriai gali būti laikomi įvadiniais. Vienas jų "Tauta istorijoje" yra palaidų minčių pynė apie tautas ir specialiai apie XIX a. reikštas pažiūras į lietuvių tautą. Antras skyrius "Lietuvos gyventojai" yra demografinis, kur apžvelgiamos daugiau pagal statistikos duomenis be lietuvių dar ir kitos Lietuvos krašto tautybės istorijos perspektyvoje.

Du paskutiniai skyriai jau iškrenta iš tematinės veikalo schemos. Jie priklauso chronologinei istorijai, nes skirti paskutiniam rusų valdžios dešimtmečiui (1905-1915). Autorius apžvelgia jį iš materialinės ir dvasinės pusės, kalbėdamas apie jo ūkį ir kultūrinę veiklą.

Pastabos apie dėstomas temas

Visai suprantama lietuvių autoriaus pasirinktoji pirmoji dėstymo tema "Lietuvos gyventojų lenkinimas". Juk tai fatališkas Lietuvos istorijos reiškinys, lėmęs mūsų tautos buitį ilgus šimtmečius ir palikęs dar iki šiol nevisai išdilusius pėdsakus. Kadangi lenkybė buvo taip giliai išsismelkus į mūsų tautą, tai būtų buvę pravartu pažvelgti į ją iš platesnės istorinės perspektyvos. Iš josios žvelgiant, galima buvo aiškinti, kad lenkybė atėjo į Lietuvą kartu su vakarietiška krikščionybė ir buvo šiosios palydovė. Lietuva iš pat pradžių gavo lenkiškos formos krikščionybę su lenkiška bažnytine hierarchija, su lenkais kunigais. Bažnyčia pasidarė vaka-

rietiškos - lenkiškos kultūros transmisija Lietuvoje. Jos lenkinimas todėl per bažnyčią pirmiausia vyko.

Mūsų autorius, neišeidamas iš XIX a. tyrinėjimo ribų, apžvelgia tik per tą amžių pasireiškusias lenkinimo pastangas Lietuvoje ir atgimstančios lietuviybės pasipriešinimą joms. Trijų svarbesnių poskyrių pavadinimai, prasidedantieji žodžiu "kovos", rodo šio pirmo skyriaus pobūdį.

Skyriuje "Lietuva Rusijos valdžioje" liečiami trys dalykai: administracinis suskirstymas, valdžios aparato organizacija ir taikyti įstatymai bei luomai. Manding, autorius priskaito per daug luomų Rusijos imperijoje, kai be bajorų dar luomais laiko ir pravoslavų dvasininkus, ir miestiečius, ir valstiečius, ir net darbininkus (96 p.). Rodos, Rusijoje oficialiai gyventojai buvo skirstomi trimis luomais (soslovie): bajorai (dvoriane), miestiečiai ir valstiečiai.

Skyrius "Katalikų ir pravoslavų bažnyčia Lietuvoje" galėjo būti padalintas. Kiek trumpiau dėstoma Pravoslavų Bažnyčios privilegijuota padėtis palyginti su Katalikų Bažnyčios būkle, jos varžymai iš valdžios pusės. Ypačiai pabrėžiama visur pravoslavėjimo, rusinimo tendencija.

Ilgame skyriuje "Švietimas" apžvelgiamos pirmoje eilėje pradžios mokyklos. Jos buvo rusiškos ir skirtos kraštui rusinti bei pravoslavinti. Mokyklų istorija, po trumpos jų padėties užuominos XIX a. pradžioje, pradama nuo Muravjovo laikų, tęsiama iki 1905 m. ir net po jų. Operuojama lentelėmis, kurių pateikiama per visą skyrių net 17, ir dar statistikos duomenimis. Be pradžios mokyklų, apie kurias plačiausiai kalbama, liečiamos ir augštesnės, mokytojų seminarijos, gimnazijos ir keturklasės (aplenktos kaikur buvusios dviklasės).

Į mokyklų istoriją įterptas ir ypatingas poskyris (10) "Aukštasis mokslas ir lietuvių studentija". Padaroma ekskursija į rusų universitetus ir pakalbama apie lietuvių studentiją juose. Šia proga užsimenamas V. Kapsukas ir apie jį originaliai pakalbama. "Idomu pastebėti, kad iki 1905 m. V. Kapsukas - Mickevičius buvo atkaklus lietuvis, kovojęs su Maskolija (kaip jis tada vadindavo Rusiją) ir uolus Lietuvos nepriklausomybės skelbėjas. Jis buvo didelis dr. Vinco Kudirkos gerbėjas. Kadangi Kudirkos slapyvardis buvo Kapsas, tai jis, jausdamasis menkesnis už Kudirką, pasiėmė ir sumažintą slapyvardį "V. Kapsukas" (204 p.). (Bus daugiau)

MŪSŲ ŽINIŲ

ŠVENTĖ W. ZELINOJE

Sekmadienį lapkričio 27 – Zelinoje dviguba šventė: KRYŽIAUS ŠVENTINIMAS ir SPAUDOS BALIUS.

ZELINOJ NAUJAS KRYŽIUS

Kelios dienos prieš šventę šv. Juozapo bažnyčios šventoriuj, kai rėj pusėj, Avenida Zelina link, jau atsistojo naujas lietuviškas kryžius, tik laukdamas pašventinimo. Naujas kryžius stojos vietoj kito, pastatyto Matelionių šeimos pastangomis 1949 metais, ir kurį užėjusi smarki vėtra, prieš kiek laiko nuvertė. Susidaręs kryžiaus atnaujinimo komitetas, kuriam pirmininkavo Vincas Viktoras Banys, pastatydino didesnį, 6,65 m. aukščio kryžių kurį sekmadienį, po 11 valandos Mišių, klebonas kun. J. Šeškevičius pašventino. Pašventinimas vyko labai kukliai, be jokios išskilmės. Prieš tai atnašavo mišias du buvusieji Kinijos misionieriai, kun. Petras Urbaitis ir kun. Antanas Perkumas (svečias iš Venecuelos).

SPAUDOS BALIUS

Ilgai ruoštas, sukėlęs abejonių, kaip išeis, nes iki paskutinės valandos dar buvo parduota nedaug pakvietimų SPAUDOS BALIUS paskutiniu momentu persipildė žmonėmis. Ir atsitiko, pagal vieno iš rengėjų aiškinimą, kaip kad Kristus pastebėjo Evangelijoje: "paskutiniai", be pakvietimo, nusipirkę prie durų bilietus, tuoj užėmė pirmąsias vietas, kai tuo tarpu kiti, pirmutiniai iš anksto įsigiję pakvietimą, bet atėję vėliau, turėjo užimti "paskutiniąsias vietas". Ten, tiesa, nebuvo nei "pirmutinių", nei "paskutinių" vietų, tik faktinai visiškai pritrūko vietų. Mat rengėjai, atsižvelgdami į išparduotus pakvietimus, paruošė apie 180 vietų, kas jiems sudarė jau nemažą atsargą. Gi suėjo į salę sako, apie 250. Tai reikėjo ieškoti ir kėdžių ir stalų. Tačiau visi rado vietas, visi pavalgė ir prisivalgė, ir dar atliko. Tai ar tik ne "gaspadoriaus", kun. J. Šeškevičiaus, stebuklas?

Taigi, kiek buvo patirta, vaišėmis visi liko patenkinti – tiek svečiai, tiek patys rengėjai. Ir svečių nuotaika taip įsisiūbavo, kad, norint praversti kad ir trumpą oficialią kalbą buvo sunku išgauti (nors iš kai kurių dėmesio ir tylos).

Puotos metu ML redaktorius, kun. Pr. Gavėnas, pasveikino (portugališkai) išeinantį atsakingąjį ML redaktorių prof. dr. José Ferreira Carrato, ir naująjį atsakingąjį redaktorių, p. VYTAUTĄ BACEVIČIŲ. Po to ugningai ir gan ilgai kalbėjo dr. J. Carrato, dažnai palydimas dosnių plojimų. (Viena ir antra kalba bus perduota sekančiam ML numerį).

Šia proga tenka dar kartą nuoširdžiai padėkoti šventės bei jos propagandos vedėjui bei salės ir virtuvės šeimininkui klebonui kun. J. Šeškevičiui, spaudos baliiaus tradiciniams iniciatoriams bei pakvietimų platintojams šv. Juozapo brolijos vyrams, patvariom, išradingom ir pasišventusiom šeimininkėm, visom ir visiems betkokiu būdu prisidėjusiems ir gausiems svečiams.

TAUTINĖ IMIGRANTŲ DIENA

Šv. Tėvo Pauliaus VI pageidavimu kasmet švenčiama MIGRANTŲ DIENA' Brazilijoje ji švenčiama pirmąjį Advento sekmadienį.

Sekmadienį lapkričio 27, Švč. Sakramento bažnyčioj, kurią pasistatė miesto centre slovėnų kolonija, 4 v.v. susirinko įvairių São Paule esančių asmeninių parapijų kunigai bei kolonijų atstovai: vokiečių armėnų, kinų, korėjiečių, kroatų, slovėnų, vengrų, ispanų, prancūzų, olandų, anglų, italų, lietuvių, portugalų-brasilų, japonų, lenkų, rusų, ukrainiečių. Lietuviams atstovavo RŪTELEŠ jaunimas tautiniais rūbais, keletas iš arčiau gyvenančių lietuvių šeimų ir kun. Pr. Gavėnas.

Pamaldas laikė, atstovaudamas kiton valstijon išvykusiam kardinolui, vyskupas pagalbininkas D. Ernesto de Paula su kolonijų kunigais. Per aukojimą kiekviena kolonija atnešė savo dovanų: gėlių, duonos, vynuogių, vyno ir kt. Lietuviai, per dvi mergaites ir vieną berniuką, pristatė kenčiančios, bet gyvos tautos simbolį – erškėčių vainiką ir LIETUVIŲ KATALIKŲ BAŽNYČIOS KRONIKOS 27 numerį, kas buvo padėta, atskiroj vietoj, tiesiai prieš altorių.

Prieš paskutinį vyskupo palaiminimą, kiekvienos kolonijos kunigas keliais žodžiais sveikino savo tautiečius ir davė palaiminimą savo kalba.

Gražioj, erdvioj parapijos salėj vyko meninė programa su kukliom vaišėm. Meninėj daly pasirodė kiniečiai, korėjiečiai, slovėnai, vengrai, lietuviai ir japonai. Kelios kitos kolonijos dalyvavo kitur rengiamoj panašioj šventėj. RŪTELES jaunimas (gausias būrys), Eug. Bacevičienės vadovaujamas, padainavo "skautų himną" ir pašoko Ketvirtainį ir Malūną. Beatricė Bacevičiūtė pristatė lietuvių numerius, ko buvo pasigesta iš kitų kolonijų.

NAUJAGIMIS

Ivonei Augustaitytei—Carlos Barrancos lapkričio (novembro) 28 dieną gandrais atnešė pirmagimį. o su juo ir daug džiaugsmo. Sveikinių laimingiems tėveliams, o taip ir nemažiau laimingiems seneliams — p.p. Elenai ir Antanui Augustaičiams.

KALĖDOJIMAS

Kalėdojimas — tai ne vien užbėgti pas tautietį, pašlakstyti namus, palikti plotkelę, paimti (jei kas duoda) "kalėdą", ir baigta. Kalėdojimas — tai artimesnis ir intymesnis susitikimas su šeima ar net atskirais jos nariais, išspręsti kai kada ir painias šeimos problemas ir palikti taip tikrus religinius pėdsakus. O tatau reikalauja laiko. Ir neleidžia visus aplankyti tik trumpu prieškalėdiniu laikotarpiu.

Šv. Kazimiero parapijos kunigai yra nusistatę lankyti lietuvių šeimas visą metą. Todėl, jei negalės ką nors aplankyti prieš Kalėdas, žinokit, kad stengsis aplankyti kokiu kitu metu, galimai pranešę iš anksto.

O kaip su PLOTKELĖM? — Kadangi kunigai negalės visų aplankyti prieš Kalėdas ir laiku atnešti plotkeles, tautiečiai, norintieji plotkelių, yra pakartotinai ragina ateiti atsiimti plotkelę ar tiesioginiai iš klebonijos, ar per bairų ryšininkus, ar pranešdami susisiekti būdą per telefoną (273-0338).

GIMĖ

ML ATSTOVAS ZELINOJ

Šv. Kazimiero Vyrų Brolijos išdininkas KAZIMIERAS RIMKEVIČIUS, yra įgaliotas rinkti ML prenumeratas ir išduoti atitinkamus kvitus. V. Zelinos bei apylinkės tautiečiai šiuo reikalu gali kreiptis tiesiogiai į jį. K. Rimkevičiaus adresas: Rua Prof. Gustavo P. de Andrade, 1085, V. Zelina.

Lietuviškai kalbanti

Vyrų — moterų — vaikų
gydytoja

DRA. HELGA HERING
médica

HOMENS—SENHORAS
CRIANÇAS

Av. Eulina, 99—V. Sta. Maria
(Skersgatvis ties nr. 2214, Av. Deputado Emílio Carlo-Bairro do Li-mão)

Tel.: 220-0439 / 266-3569

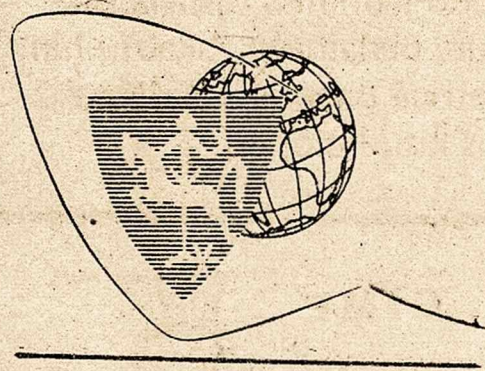
Atė o "Cavaleiro Vytis" ja está usando a nova linha de guarda-chuvas práticos, modernos e duráveis da

"FÁBRICA DE
GUARDA-CHUVAS"

Vicente Vitor Banys

R. Coelho Barradas, 104 — V. Prudente
Fones: 274-0677 (Res. 274-1886)

MŪSŲ ŽINIOS

PANORAMA LITUANO

Lietuviškoji radijo valandėlė dar yra bandymo tarpsnyje, todėl ir transliacijos laikas nenusistovėjęs. Bet vadovybė dabar užtikrina, kad PANORAMA LITUANO bus pastoviai perduodama kas šeštadienį, 11,45 – 12,15 val.

Taigi klausykite lietuviškos RADIIJO VALANDĖLĖS šeštadienį nuo 11,45 iki 12,15 valandos.

Pastabas, patarimus, pasiūlymus, o taip pat ir padaršinimą siųskit valandėlės vadovybei: PANORAMA LITUANO, R. Consoiação 2608, Conjunto 11, 01302 SÃO PAULO, Capital.

SODYBA

Pirmojo Senelių Namuko Lietuvių Sodyboje pamatai jau baigti. Šią savaitę pradėjo kilti sienos.

Šv. Juozapo L.K. Bendruomenės valdyba nutarė Sodyboje pastatyti svečių namą, kur Bendruomenės nariai ir kiti lietuviai, neturį savo vasarnamių, galėtų praleisti keletą dienų sodyboje, pasidžiaugti gamta ir pailsėti.

21 dieną lapkričio dalis valdybos narių buvo nuvažiavusi išrinkti vietos svečių namui.

Išvykų namo statybos parengimo darbai laikinai buvo sustoję dėl vandens. Dabar buvo nutarta iškasti šulinį ir pradėti statybą.

NAUJŲJŲ METŲ SUTIKIMA

Vila Zelinoj Seselių Pranciškiečių Salėje rengia L.K.Šv. Juozapo Bendruomenė ir L.K. Bendruomenės Choras.

Šokiams gros
GRUPO MUSICAL
BLACKOUT

Sutikite Naujuosius Metus savųjų tarpe-lietuviškoje nuotaikoje.

Parengimo pelnas skiriamas Sodybos reikalams.

JAUNIMO IŠVYKA – STOVYKLA

Išvyks SUARÃO pajūryje gruodžio 17 ir 18 dienomis. Stovykloje bus trys grupės su atskiromis

programomis-studentų moksleivių ir jaunesniųjų. Studentų grupę vadovaus Aleksandras Valavičius. Pašaukesius praves adv. Algirdas Sliesoraitis ir mokytoja Lucija Jodelytė-Butrimavičienė, dainas mokytoja J. Joteikaitė. Dalyvauti gali jaunimas galįs susikalbėti lietuviškai. Užsirašyti pas ponį Vinkšnaitienę, kun. P. Rukšį ir Dėdę Juozą.

Kaina 30 kruzeirų dienai.

CASA VERDE MIŠIOS

už A.A. Kazimierą Tijūnėlį
Joną Dimšą
Domininką ir Uršulę
Laucius
Uršulę Joteikienę ir
Bronių Raiską.

Mišias užprašo Jurgio Matelionio šeima.

Matelioniai ir Casa Verdės lietuviai kviečia šių mirusiųjų atmintį gerbiančius dalyvauti Mišiose gruodžio 4 d., sekmadienį, 17,15 val., N. S. das Dores bažnyčioje.

PRIE MŪSŲ KUNIGŲ KAPO

Gražiai praėjęs dešimties jamus palikusių, São Paulė su lietuvišiais dirbusių, kunigų paminėjimas mus lyg kviečia ir jų gana užmirštą (kaip kokių našlaičių) kapą aplankyti.

MALDOS APAŠTALAVIMO iniciatyva, 1977 m. lapkričio 22 d., kun. Stasio Šileikos pavėžinti, lankėsi ARAÇÁ kapinėse ir prie a.a. Tėvo Bružiko, Tėvo Mikalausko ir prel. Miliausko kapo Stepas ir Salomé Narušiai, Ona Gorskienė, Marija Mazurkevičienė, Marija Terelienė (kasininkė) ir Marcelė Stankevičienė (pirmininkė). Kartu vyko ir kun. Antanas Perkumas, svečias iš Venezuelos, tenykščių tautiečių per 25 metus klebonas. Prie pastarojo prisidėjo ir jo bendramislininkas, kun. Petras Urbaitis. Juodu net pasikvietė fotografą – japoną kataliką – kad užfiksuotų tą atmintiną atvejį.

Virš minėtų trijų dvasiškių pomirtinio poilsio vieta yra Tėvų Jėzuitų koplyčioje.

Jau nuo dabar planuojamas TĖVO JONO BRUŽIKO, SJ mirties penkmečio paminėjimas 1978 m. kovo 14 dieną Mišiomis Švč. Sakramento koplyčioje, kuri yra greitai Tėvų Jėzuitų koplyčios.

Be to, buvo aplankytas ir prel. ALEKSANDRO ARMINO kapas. Apie tai bus parašyta sekančiame ML numery.

Šio ML numerio GARBĖS LEIDĖJA

Našlė

Jai nuoširdi redakcijos ir administracijos padėka.

AR ŽINAI,

KAD LIETUVA KADAISE BUVO
IMPERIA?

– Sužinosi, dalyvaudamas paskaitoje, kurią laikys dr. ANTANAS GAULIA, iš Rio.

AR ŽINAI,
KAS BUVO D.L.K. ALGIRDAS?

– Sužinosi, dalyvaudamas šio didžiojo Lietuvos kugaiškio paminėjime, kurį praves Literatūros Ratelis.

KĄ ŽINAI
Pagrindinis APIE LIETUVOS KARIUOMENĘ?

– Sužinosi Lietuvos Kariuomenės minėjime.

AR JAU ŽINAI,
KAD IR MŪSU JAUNIEJI MOKA SKAITYTI LIETUVIŠKAI?

– Sužinosi ir pamatysi, dalyvaudamas GRAŽAUS SKAITYMO KONKURSE.

Visa tai vyks po šiuo kukliu titulu:

LITERATŪROS RATELIO METINĖS VEIKLOS UŽBAIGIMAS,

ir bus šv. Kazimiero p-jos mažojoje salėje, gruodžio 3, šeštadienį, pradedant 17,30 val. ir užbaigiant tradiciniu šeimynišku pasivaišiniu. Įėjimas nemokamas.

VEIKLOS KALENDORIUS

Gruodžio 17: Šalpos Ratelio ruošiamos Kūčios šv. Kazimiero p-jos patalpose,

Gruodžio 22: SKAUTŲ ŠEIMOS KŪČIOS šv. Kazimiero p-jos patalpose: susitaikinimo apeigos, Mišios, Kūčios.

1978 m. sausio 8-15: STOVYKLA lietuvių kilmės vaikams bei jaunimui nuo 8 iki 18 metų ITU apylinkė.

* Geriausia Kalėdų bei Naujųjų *
* Metų dovana giminei ar *
*** draugui – užsakyti ***
*** MŪSŲ LIETUVA ***

*** ** ** ** **

SEMANARIO NOSSA LITUÂNIA

MŪSŲ
LIETUVA

Caixa Postal 4421
01000 São Paulo, SP.

Diretor responsável
VYTAUTAS BACEVIČIUS

Redige: Equipe Editorial
Administrador: Stanislão Šileika

METINĖ PRENUMERATA: 105 kr. GARBĖS PRENUMERATA: 500 kr.
Paskiro numerio kaina: 2,00 kr. Užuojaus ir sveikinimai nuo 40 kr. pagal didumą. Dėl kitų skelbimų tartis su administracija. Čekius rašyti "Stanislão Šileika" vardu.

Straipsnius ir korespondenciją redakcija taisy, pertvarko savo nuožiūra. Nenaudoti raštai gražinami tik autoriui prašant. Pavarde pasirašyti straipsniai nebūtinai išreiškia redakcijos ir leidėjo nuomonę. Už skelbimų kalbą ir turinį redakcija neatsako. Laikraštis spausdinamas pirmadienį: vietinės žinios ir pranešimai 9-10 puslapiams redakcijai iteiktini neveliau kaip iki sekmadienio vakaro.

